

тозъ пъкъ Франклинъ обесни свѣтковицата посредствомъ самото електричество. Той предположи йоще че тайнственний блѣсъкъ на сѣверното сиянье (грѣянье) става отъ испразнянето на електричеството, което остава въ горнитѣ пластове на атмосферата, дѣто въздухътъ като не е толкозъ набитъ, придава и на електрическитѣ явления по ясна боя.

Както съгледванъето довеждаше Франклина до теория, тѣй пъкъ теорията той искараваше до практика, до приложение. Той са стараваше да придобие знания толкозъ колкото са мѣчаваше да направи тѣзи знания да служатъ за напръдѣка и за добродѣтелната на челоувѣчеството. Франклинъ доказа че желѣзнитѣ островърхи пѣртове, дигнати на горѣ и забити нѣколко педи въ влажната земя или пъкъ у вода иматъ свойството да отблъскватъ тѣлата, напълнени съ електричество, или незабѣлѣжно да даватъ исходъ на огъня на тѣзи тѣла, или най-подирѣ, да зематъ този огънь, ако той са устреми изведнажъ въ тѣхъ, и безъ да го отпущатъ, да го проваждатъ безъ всѣка повреда до по-голѣмата масса на земята.

Като зе за основа туй, Франклинъ са опита да запази отъ силното електричество на облацитѣ сирѣчь отъ грѣмовнитѣ удари общественитѣ паметници, кѣщята и корабитѣ. За това той употреби спасителнитѣ върлини, които испреварятъ дѣйствието и на свѣтковицата. Той не само опредѣли какъ дѣйствуватъ точкитѣ на върлини но и назначи пространството на тѣхното влиянье. При великото откриванье на небесното електричество, той притури туй на